

RUM DO ČAJE – PŘÍLOHA ČAJE 128 – KVĚTEN 2017

DO
RUM ČAJE 6

REGIONÁLNÍ UMĚLCI A JINÍ ZAJÍMAVÍ LITERÁTI

R U M A J Z L

OBSAH:

Josef Vantura

Roman Elnér

OHLÉDNUTÍ ZA DRUHÝM ROČNÍKEM

V květnovém čísle RUMu 2016 vyšla nová výzva pro autory, aby poslali svoje básně a krátké povídky na mailovou adresu: Franczub@seznam.cz . Po nepříliš velké odezvě v prvním ročníku, jsem čekal, že to bude tentokrát lepší, že se najde dostatek kvalitních příspěvků , aby vznikl sborník. Vždyť téma bylo tak lákavé: **„ŽENA, RŮŽE, PÍSEŇ, KOST!“** Leč nestalo se podle očekávání.

Příspěvků došlo poměrně málo a navíc, řada z nich se se zadáním mýjela, což je opravdu škoda. Na sborník to rozhodně není.

Takže ani druhý pokus nedopadl nijak slavně. Nedá se nic dělat, prostě je tady asi už přesycenost tvorbou. Psát podle zadání není to pravé ořechové. Na druhou stranu chyba bude i trochu na mé straně, neboť propagace nebyla nijak velká, bál jsem se, že budu zasypán množstvím příspěvků, ze kterých jen těžko budu vybírat ty nejlepší k uveřejnění.

Takže co dál? Riskovat třetí ročník? Rozhodl jsem se, že vydávání RUMu pozastavím. Pokusím se všechno promyslet, najít vhodnější téma a třeba se zase po čase RUM jako příloha ČAJe ohlásí s nabídkou.

Váš

Václav

Josef Vantura

Upřímným ženám

Dnes mne probudil
ptáčků zpěv ranní
a já myslel jen na Lucii
já myslel jen na ni..

V té krásné zemi, Slovensku
mezi horami a lesy
za týden budu říkat si
má Lucie, kde jsi?

Odjela jsi mi daleko
uvidět tě, bude mé přání
u srdce je mi nelehko
ty krásná, milá paní.

Tvé oči jsou jak studánky
naplněné láskou po okraj
tvůj úsměv je plný něhy
raději hraj, muziko hraj.

Dnes bude nebe
zase jistě jasné
a co prosté je
je přeci také krásné...

Josef Vantura

Kollárova 1714/1a , 500 02 Hradec Králové

Roman Elner

Filozofie smutku

Je nebe, je voda, jsou kořeny, jsou včely, jsou magnólie, růže, zvířata
i oheň
jak nezpochybnitelné.
Mám-li hlad, potravou odezní.
Jen její lásku a domov
jsem ztratil.
Chci-li dál milovat – a osoby není?
Jsem jen já
u příkopu okresní silnice II/371
pomníček špičkou nohy líbám.
Kudy, kudy dál?
Životem.

Mlád'átko

zamiloval jsem se do ženy
velmi mladé
svou lásku nejen jí i sobě tajím
a vy mlčte, radím vám!
zapomeňte!
vyhovím konvencím
stařec má být moudrý
i když řízením osudu
miluje
čtrnáctiletý drahokam

Duševní maloměsto

Lidé
se diví, že náš dědeček drží babičku za ruku
když jdou ulicí.

Lidé
se diví, že náš dědeček má pohlavní mízy
víc než o jednu dvě generace mladší, cizí.
Miluje
ji duševně i tělesně
ty, na kterých mu záleží
život.
Někteří
lidé závidí.
Vlastní žití o to více nenávidí.
Já se divím
že se diví.
Mohou taky místo umírání
žít.

Nejkratší z možných milostných básní *(Jitce H.)*

smím Tě požádat o další schůzku?
stačí
kývnout hlavou

Láska prý hory přenáší *(Jitce H.)*

Proč se mi vlastně líbí?
Vždyť
Je ušatá
Je prostořeká
Je jízlivá
Je chvátající
Je náladová
Je přehnaně starostlivá
Je kuřačka, kouř nenávidím
Je nepořádná

Je unavená
holka workoholka
ale Je
a Já mám rád celičkou ji s přemírou kladů i záporů
Je
a To zcela stačí
Je
a Bohu díky!

Pozůstali Tereza, Adéla a Dominik

(in memoriam Michal Nykodým, † neděle 26. 3. 2017 ve věku 38 let)

S bolestí v srdci oznamujem
vitrína hlásá světu
odešel
po krátké těžké nemoci
mezi slzami dodat zbývá
že... rakovina.
Jako aprílový žert
prvního dubna v kostele sboru Českobratrské církve evangelické ve
Vanovicích
se sklání Tereza
vdova, manželka, matka.
My víme, že to zvládneš
malé Adélce a Dominikovi
dětem po boku
už vysvětlila, že tatínek umřel.
Pamatuji svatbu v teplém srpnu roku dva tisíce jedenáct.
Terezo!
Jak vysvětlíš sobě, že už není?
Nic.
Jenom
láska zůstala
a povinnost.
Jinak zpopelnění.

Králík mezi králi

Petr Šinda se probudil. Ležel doma na posteli. Bloudil očima. Do jeho přemítání se ze stropu spouštěl na vlákně malý pavouk. Slačování se zdálo Petrovi věčností. Pousmál se, připomnělo mu jeho dosavadní život. Pavouk se zastavil asi dvacet centimetrů nad lidským obličejem. Muž vypustil z plic mohutný proud vzduchu, který malého tvora na vlásku rozkomíhal. Poté povstal, prsty odštíhl pavouka s vláknem, otevřel okno a vypustil jej do přírody. Několikanohý tvor si jistě nepředstavoval, že události nabereu takový obrat.

Petr přemýšlel o podobném tématu a především nad otázkou, zda šlo před procitnutím do bdělého stavu jen o noční sen nebo skutečnost předchozího dne. Nejistotu vyřešil zásah deus ex machina. Pípnul mobilní telefon s příchozí esemes zprávou: 'Ahoj Petře, můžeme se dnes večer sejít, Linda.' Nebyla to otázka, ale fakt. Ujistil se opětovným přečtením.

Kudy chodil, tudy snil a plnil mysl fantaziemi. 'Ne, schizofrenie to jistě není,' ujišťoval občasně sám sebe. Jeho fantazie pracovala nad obvyklý úvazek. Kromě toho byl už několik let sám. Stydlín povahou, přitom smíšek. Nesmělost už dávno s úspěchem překonával. Člověk se ale leckdy vrací ke kořenům. Když tak cestou z práce míjel zamilované dvojice, upadal do navozeného stesku, smutku. Místo úderu na ego, aby sám sebe proměnil a neváhal se seznamováním a oslovováním hezkých slečen ve svém okolí, a našly by se, pouštěl uzdu fantazie. Co kdyby naproti krácející černovlasá dívka byla ruku v ruce po jeho boku? Usmál se na ni. Co kdyby ta mladá maminka s dítětem, no teď mu upravuje vlásky, vzala za ruku i jeho? A záviděl. Všem těm klukům, mužům a chlapům kolem sebe, kteří ji měli. Partnerku, lásku, něhu. Připadal si jako králík mezi králi. Králík a lev jsou velmi odlišná zvířata. Ženy dobře ví, komu dát přednost. Žil představou králíka. Když ráno vstával, zkoušel do koupelny hopkat po čtyřech. Když nakupoval v obchodním domě, neopomněl přibrat mrkev. Chroupal a všem samicím a samičkám

kolem tím zdůrazňoval: 'Všimněte si, tady jsem, tady kráčím, v plné mužné síle.'

Předpokládám, že se chcete dozvědět okolnosti, které svedly Petra a Lucku.

Před několika týdny cestou do práce listoval Petr deníkem Metro. V inzertní části jej upoutala informace: *II. interní klinika FN Královské Vinohrady hledá v rámci studie prevence rizika aterosklerózy ve spojitosti s komplikací kardiovaskulárních onemocnění po předchozí léčbě Hodgkinova lymfomu osoby do kontrolní skupiny zdravých jedinců, jednorázové vyšetření spojené s finanční náhradou...* Když o sobě někdo přemýšlí jako o králíkovi, nemá problém s přihlášením se do zmíněné studie v roli pokusného králíka. Petr tak učinil. Byl zaevidován i s termínem vyšetření. Měl podstoupit i odběr krve. Pohled na krev nemá rád.

V den vyšetření se doma postavil před zrcadlo a oslovil sám sebe: 'Tenhle rok bude zcela určitě výjimečný, proměním v něm mé přízemní žití. Rozbor krve mi ukáže, jak na tom jsem, a pokud dopadnu dobře, zkusím se stát bezplatným dárcem krve. Howg, domluvil jsem!' Usmál se, pokynul sám sobě a vydal se do nemocničního areálu.

Před ním procházela vyšetřením nějaká žena. Sestřička jej tedy usadila na chodbě a dala mu do ruky k vyplnění formuláře. Čekání zahájil pozorováním zadečku a postavy právě chodbou odcházející sestřičky. Po dopsání se trochu nudil. Představoval si tedy, co se asi děje za dveřmi. Chodbou se ozval smích. Byl Petrův. Následek jeho vlastních představ, co by se mohlo dít, až bude vyšetřován on. Do reality jej vtáhl odchod vyšetřené ženy.

„Dobrý den, já jsem doktorka Jana Čepeláková, pojd'te dál, čeká vás vyšetření, se vším vás nejprve seznámím,“ podávala mu ruku lékařka. Nespouštěl z ní oči.

„Svlékněte se do spodního prádla, provedeme základní vstupní vyšetření, změřím vám i tlak. Posad'te se, prosím, na postel,“ zazníval její vlidný hlas.

„Rozumím, víte, přihlásil jsem se, abych se ujistil, že jsem opravdu zdravý, nerad bych se dozvěděl, že už jsem vlastně mrtvý,“

zažertoval Petr, aby pomohl sám sobě odbourat nesmělost.

Když se nad ním Jana skláněla, přitáhl ji k sobě pravou rukou za její zadeček, zároveň levou rukou odhrnul do obličeje padající vlasy a vášnivě ji políbil na ústa.

„Tak to bychom měli, vypadá to, že jste zdravý, teď vás čeká ještě sonografické vyšetření krčních tepen, u kolegyně o patro výše,“ svěřila ho spolu s informacemi sestřičce.

„Tady vám ho vedu,“ špitla sestřička a vpustila 'králíka' do ordináčnické místnosti druhé z lékařek. Sama se vzdálila.

„Dobrý den, já jsem doktorka Ivana Řeháková. Už jste někdy postoupil vyšetření ultrazvukem?“ Na odmítavé kývnutí hlavou Petra vyzvala, abych se svlékl do půli těla, ulehl na postel a umožnil po nagelování přejíždění sondy po krčních tepnách.

Když se nad ním Ivana skláněla, přitáhl si ji k sobě levou rukou za její zadeček, zároveň pravou rukou podržel vyšetření konající sondu a vášnivě ji políbil na ústa.

„Tak to bychom měli, vypadá to, že jste zdravý, teď vás čeká ještě odběr krevního vzorku, vraťte se, prosím, o patro níž za sestřičkou,“ vyprovodila ho z ordinace.

„Už na vás čekám,“ informovala ho s nesměle sklopeným zrakem v pootevřených dveřích sestřička. „Posaďte se a vyhrňte si rukáv, provedu odběr.“

„Mně se tedy z pohledu na krev nedělá úplně dobře, sestřičko,“ informoval ji o slabině. V tu chvíli zapomněl na králičí a jiné fantazie.

„To zvládneme, nejste první ani poslední, uvidíte,“ pousmála se na něj kouzelně a pustila se do díla. Měla pravdu. Jako prevenci, aby se náhodou nesesunul po odběru k zemi, jej posadila na chodbu a vtiskla mu do ruky sklenici studené vody. Když šla sestřička kolem, sklenici vrátil. Přeslechl její vyřčený dovětek. Po pár minutách už kráčel areálem.

„Pane Šindo, pane Šindo!“ zaslechl za sebou nesmělé výzvy. Překvapeně se otočil, zadýchaná sestřička jej dohnala. „Pane Šindo, zapomněl jste finanční odměnu, říkála jsem vám, abyste na mě ještě počkal.“

„Promiňte, nějak jsem...“ a potom to Petrovi došlo, do třetice všeho dobrého. Konečně, co může ztratit? Sám byl ale překvapen

vlastním hlasem a tělem. Pravou rukou odhrnul na dosah stojící udýchané sestřičce vlasy z čela a pohládl ji po tváři. Překvapeně na něj koukala velkýma modrýma očima, ňadra se jí zdvihala stále zrychleným dechem.

„Jste moc krásná, líbíte se mi, chtěl bych zjistit, jestli jste stejně krásná i uvnitř, charakterem, a chtěl bych vás pozvat na rande, ale bojím se, že odmítnete, kdy dnes končíte, mohly bychom se večer sejít, kavárna nebo restaurace nebo procházka parkem...?“ poslouchal spolu s ní vlastní překotně chrhlená slova.

„... Pane Šindo...?“

„Když, tak 'Petře', prosím, tykejte mi. Víím, tykání byste měla nabídnout dříve vy.“

„Dobře, ... já jsem Linda,“ podala mu ruku a políbila ho na tvář. „Ráda s vámi... ráda se s tebou sejdu, dnes ale nemůžu, až zítra. Použiju telefonní číslo z tvého dotazníku vyšetřovaného, smím?“ upřela na něj pomněnkové oči. „A když už jsme takhle smělí, musím ti hned na začátek něco důležitého říct. O sobě. Jsem epileptička. Rozmysli si, jestli stojíš o to, mě vůbec znovu vidět. Tak ahoj. Já už musím,“ zamávala mu a odběhla.

Petr se sám sobě pousmál, jak vše proběhlo s lehkostí, která přebila předchozích pár let beznaděje. Pokud se s ním opravdu Linda sejde, navrhne jí, aby společně šli dobrovolně darovat krev. Bůh či snad příroda nebo osud má smysl pro recesi. Co se stane, bude dobré, ať už to dopadne jakkoliv.

Roman Elnér

Narozen v roce 1981, ve stejném dni a měsíci jako Gabriel García Márquez a Michelangelo Buonarroti. Dlouhé roky vyrůstal a bydlel na pomezí Malé Hané a Sudet ve vesnici Unerázka u Moravské Třebové.

Povoláním i bydlištěm základoškolský a vysokoškolský učitel a univerzitní archivář v Praze. Životem stále neoprýskán ani osudově nezkoušen, v jádru líný. Ve výjimečných případech píše básně a o trochu častěji poslední roky prozaické texty, určené především do literárních soutěží. Kuriózním je např. „hatrick“ v podobě Ceny Knihovny Václava Čtvrta v Jičíně v letech 2017, 2016 a 2015 udělované v rámci literární humoristické soutěže Řehečská slepice. Cítí se být zcela obyčejným člověkem než spisovatelem, samostatně ještě nikterak nepublikoval.

Projevuje zvýšený zájem např. o železniční dopravu, rozhlasové vysílání, slovní humor, hrobnictví, nápomoc lidem, překonávání vlastního strachu, realizaci vlastních myšlenkových nápadů, motivaci nejen dospívajících dětí – a o krásné ženy.

Poznámka – kontaktní údaje:

adresa: Roman Elnér, Vinohradská 1188/58, Praha 3 – Vinohrady,
130 00

R U M A J Z L

RUM do ČAJe (RUMAJZL)

Číslo 6

Příloha ČAJe číslo 128, květen 2017

Vydáno 5. května 2017 v Nové Pace

Redakce: Václav Franc, K Hájku 1724, 509 01 Nová Paka

Franczub@seznam.cz

Interní tiskovina literátů Jičínska

TEXTY NEPROŠLY JAZYKOVOU ÚPRAVOU!